

Sıdıka İle Alinin Aşk

– MünevverDÜVER · 07 Ekim 2013

Sıdıka ile Ali'nin Aşk Hikâyesi (Öyküsü)

Yıl 1972, okul yıllarıydı. Sıdıka ve Ali aynı lisede okuyor aynı sınıfta arka arkaya oturuyorlardı. Ara sıra birbirine edalı bakışları oluyordu. Ali Sıdıka'yı diğer kişilerden korumuş onu sahiplenmişti. Onun olduğu yerde geziniyordu. Arada sırada arkadan ayaklarını uzatıp Sıdıka'nın ayağına dokunuyordu. Ders notlarını soruyordu. Sıdıka onun kafasına defterle vuruyor birbirlerine naz yapıyorlardı. Daha sonraki günlerde Ali Sıdıka'nın eline bir kâğıt tutuşturdu. Heyecanla açan Sıdıka elindeki kâğıtta kendisi için dizilmiş aşk nağmelerini okumaya başlamıştı. Yazılan dizeler hoşuna gitmişti. Sonraki günlerde dışarıda da gezmeye başlamışlardı. O yıllarda mahalle kenarında bağlar vardı. Badem ağaçları baharda harika olur, her yer yemyeşil, ağaçlar rengârenk çiçek açmış, çimenlerin arasında kır çiçekleri ve insanlar buralara piknik yapmaya gelirdi. Sıdıka ve Ali de ara sıra buralara gider gezerlerdi. Bazen de okul arkadaşlarıyla toplu giderler piknik yaparlardı. Bu piknik programı hep Sıdıka'dan çıkar tüm arkadaşları onu kırmazdı. Sevilen bir kızdı, çokta zekiydi.

Sıdıka Memur bir ailenin ilk çocuğuydu toplam beşkardeştiler. Kendi evlerinde oturan alçakgönüllü bir ailenin çocuğuydu.

Ali ailenin tek çocuğu, babası yoktu. Annesiyle dedesinin yanında oturuyorlardı ve anne çalışmıyordu maddi sıkıntıları vardı.

Lise son sınıfa gelmişlerdi herkesin hayalinde üniversite vardı. Sıkı ders çalışıyorlardı. Sıdıka ve Ali aynı şehri kazansınlar diye dualar ediyorlardı. Sınavlar oldu ikisi de sınavı kazanmıştı. Sıdıka Adana'yı Ali Kayseri'yi kazanmıştı. Ayrılacakları için çok üzüyorlardı. İlerisi için çok güzel hayalleri vardı. Son zamanlarda birbirlerine sarılıp ağlaşıyorlardı. Üç yıl birbirlerine çok alışmışlardı. Çevredeki arkadaşları hepsi biliyordu. Onlara bir nişanlı gözüyle bakıyorlardı. Her toplantıda onlar bir bütün gibiydiler. Üniversite yılları çok mektuplu şiirli bir dönemdi. Çok heyecanlı geçmişti. Okullarını bitirip te tam evlenmeye karar vermişlerdi ki olanlar olmuş Ali ani bir kararla ailesinin dediği kızla nişanlanmıştı, Bu Sıdıka için bir depremdi. Son zamanlarda tüm çevreninde bildiği bir ateşli sevdandı. Herkes, tüm bilenler çok üzülmişti. Aynı zamanda Ali hiç tahsili olmayan bir kızla nişanlanmıştı.

Sıdıka'nın hayatı kararmıştı. Çok ağlıyordu. Öyle bir duruma gelmişti ki gülerken bile gözlerinden yaşlar akıyordu. Hala aklından çıkmıyordu, hep gözlerinin önündeydi yaşadığı fırtınalı aşk.

Ali karısını doğumda kaybetti. Sıdıka hiç evlenmedi. Ona yazılan en son şiirde bu oldu. Ali`ye yollanan. Ama unutmamıştı hala unutamadı. Bana bir şiir yaz dedi Adı da UNUTTUM SENİ olsun diyen Sıdıka ona çok kısa bir zamanda bu kıtaları yazmıştım ona okumaya başladım ilk kıtayı okurken ben ve diğer herkes ağladı.

Küçük yaştan beri seni severken

Dünyada ondan başka kimse yok derken

Benim olasıñ diye dualar ederken
Müjdeler olsun, unuttum seni

Unutulmayan bir aşkı ne kadar unuttum dese de Sıdika benim ablalarımın sınıf arkadaşığı ve komşumuzun kızığıdı. Yedi yıl şiir yazmıştım.

Sevgi miydi, aşk mıydı bunu bilemem
Ölsem de ben bu yoldan geri dönemem
Sanırdın ki senden başkasını seve mem
Nasıl oldu bilmiyorum, unuttum seni...

Bu kıtada sevgiliye acıklı bir sitem var. Her satırda gözyaşları daha da artıyordu. Kâh duruyor kâh pınar gibi akıtıyordu gözyaşlarını. Gülümserken gözlerinden damla damla yaşlar akıyordu. Sanki doğal bir hal almıştı gözyaşları.

Gecemde gündüzümde hep sen vardın
Arkadaş, dost arasında hep seni andım
Bir gün değil, beş gün değil, yıllarca yandım
Gözüm aydın olsun, unuttum seni

Gecemde Gündüzümde seninle yaşarken, her yerde senin adın geçerken, yedi yılın adı var, yıllardır yollarını beklerken, gözün aydın olsun unutturmayı başardın demek istiyordun unuttum diyerek yarama tuz bastın der gibiydi.

Bir cahillik edip yaktım kendimi
Nerede gördüm, görmez olaydım seni
Usta hırsızmışsın, çaldın kalbimi
Haydi, git, git artık unuttum seni...

Burada kendi kendine sitemi vardı Sıdika'nın. Görmesem bu çileleri de çekmezdim diye feryat eden bir kalbin fırtınası görülüyor.

Şimdi çok mutluyum, dünyalar benim
Anahtarı kırdım artık kalbimin
Gereğı yok artık, senin sevginin
Nihayet sonunda unuttum seni...

Şimdi çok mutluyum derken bunca yıldan sonra kavuşamadık sen mutlu oldun mu demek istiyordu siteminde, kalbim param parça oldu anahtara ne gerek var kırık bir anahtar kırık bir kalp. Bu şiiri

15.01.1980 tarihinde yazmıştım son şiir oldu Ali'ye yollanan.

Sıdika çok güzel işi olan başarılı bir mevkisi oldu ama hep buruk Adana`da, Ali ise oda çok güzel işi ve devletin önemli yerine gelen hala bekâr biri olarak acıklı gerçek bir hikâye bitti.

Sevginin Bedeli Olmaz kitabımın 2003 te

Açılış konserine çağırdım ikisi de gelmedi çünkü orada karşılaşmaktan korktular.

Münevver Düver

30.03. 2013- Adana